

URIEȘII

Urieșii erau oameni foarte mari. Capul unui urieș era cit un munte, picioarele lor erau groase cit poloboacele, și nu calcau de cit din munte în munte. Aveau o gură în care puteau intra 5-6 oameni de-o dată, și în care și-ar fi putut face paturi ca să se culce. Ei erau buni la inimă și voinici. Cîolane de-a lor greu se găsesc. Urieșii au trăit înaintea noastră, așa că azi nu se mai găsesc. Unde au trăit și cum, nu se știe. Ei puneau de mămăligă ca în satul nostru, și se duceau după sită în țara ungurească, făcînd numai 4-5 pași.

O fată a unui urieș o întilnit o dată niște oameni de iști de azi arînd pe o coastă. Ea i-o luat cu tot cu plug și cu boii și i-o dus, în poala ei, la mă-sa. Maica-sa i-o zis c'aiștea-s oameni cari vor trăi după dinșii, și să nu-i omoare, ci să-i lese unde i-o găsit. Fata naibeii n'o vrut s'asculte de mă-sa, ci i-o dus pe-o coastă. Oamenii s'o apucat iar de arat; atunci fata o eșit cu udul de la deal de ei, și i-o inecat pe toți.

Casele lor erau foarte mari. Intr'un cuptor de-a lor, puteau să se culce 12 oameni de azi. Urieșii n'au să se mai ivească pe pămînt.

Căpcîinii sau Căpcăunii

Căpcîinii sint niște oameni cu capul de cine și foarte răi. Ei nu se hrănesc de cit cu carne de om, ce le place foarte mult. Ei au trăit de mult și au fost trimiși de D-zeu spre pedepsirea celor răi. Alexandru Macedon, cînd o avut bătălie cu Por împarat, i-o prins și i-o inchis între

niște dealuri împreunate, unde nu-î zi nici odată, și i-o închis acolo de unde nu vor putea eși de cit la vremea de-apoi. El o așezat de-asupra dealurilor o furcă și un clopot care se trage singur la suflarea vîntului; căpcinii cînd aud clopotul, socot că-î Alexandru pe -acolo și-î păzește. Ei vor eși de-acolo la vremea de-apoi, și vor începe slujba pentru care i-o făcut D-zeu. Ei au un ochi în frunte și unu în ceafă. Sint iuți și răi pară de foc. Graiul lor e urit. Priind oameni de-ai noștri, îi pun la ingrășat, unde nu le dă de cit mîez de nuță și pine, și apoi îi frig în cuptor și-î ospătează.

O dată căpcinii prinseră mai mulți oameni de-ai noștri, între care era și un șmecher de flăcău; după ce i-o pus la coleț ca să-î ingrașe, și după ce căpcinii ospătaseră pe tovarășii lui, îi veni rîndul său. Baba însărcinată cu facerea bucatelor, poștește pe flăcău pe o punte, pe care de se ducea, prin o apasare pe un bumb, puntea se da în jos și omul cădea în cuptor, unde se rumenea frumos. Flăcăul se se făcea că nu pricepe; baba se duse să-î arăte, și șmecherul de băetan apăsă pe bumb, și în loc să cadă el în cuptor, căzu hîzania de babă. Cînd veniră casașii, baba nicăiri; cînd eicăutară de mîncare, găsiră sterful babei în cuptor și-l mîncară bine. Cînd la cap, văd că tidva are un loc de ochi în frunte și unul în ceafă. Se pricepură îndată că ei mîncaseră pe baba în locul grasului flăcău, care de teamă, spalasă pulina. Il cautară ei în toate locurile, până și la burieu pămîntului, dară el era ascuns în niște stuh dintr'o baltă. Treceau căpcinii pe lingă el și de ciudă și minie nu-l văzură. Scapat de căutarea lor, se duse și ajunsese într'un sat. Aici era un băet pe-o tulpină de fin și se juca cu ouă roșii în mîna. Văzînd ouăle și casele curate și grijite, se pricepu că-s paștile. Merse ce merse și ajunsese și în satul lui, la casa părinților lui, cari cînd îl văzură plînseseră de bucurie. De căpcini s'a ferit el apoi în toată viața.

Antihîrț

La vremea de-apoi, care nu-î departe, pe lângă multe alte pedepse ce va trimite Dumnezeu asupra lumii, care-î plina de păcătoși, va mai eși și un Hristos minciunos numit *Antihîrț*. — Antihîrț are să fie foarte urît și rău la inimă. El va umbla înșelînd lumea, și toți acei ce vor crede în învățăturile lui mincinoase, de iad, de munci grele și de focul cel nestîns vor avea parte. Fiînd că la vremea de-apoi are să fie secetă mare, el are să umble cu poloboace de urină și tot acel ce va bea, va fi al lui; cel ce va putea să rabde setea, acela va avea parte de raiu și de fericirile lui. Învățăturile lui Antihîrț, căci el are să fie propăvăduitorul necredinței și minciunei, vor fi crezute mai de toată lumea, căci *nu vedeți că lumea astăzi mai ușor crede în minciuni ca în adevăr ?*

Antihîrț are să se nască și el tot dintr'o fecioară, întocmai ca Hristos, însă acea fecioară urîtă ce-l va purta, are să fie talpa iadului.

Antihîrț se crede a fi intruparea duhului rău și necurat. El va purcede din necuratu care-î dă putere să înșele această lume ușoară. Nu-î departe vremea cînd se va isca el, căci multe semne încep a se arata că vremea de-apoi nu-î departe.

Vremea de-apoi și judecata cea din urmă.

Prin vremea de-apoi poporul înțelege sfîrșitul lumii de azi. Înainte de a fi vremea de-apoi, vor fi secete mari, pohoae, ploii necurmate, boli în oameni și vite, cutremure de pămînt, bătălii, holeră, cîumă și tot felul de pedepse trimise de D-zeu în lume spre a o face să se pocăiască, și să vie la calea adevărului. La vremea de-apoi va veni și Antihîrț ca să înșele lumea. Cu vremea de-apoi, lumea de azi se mîntue. Greutățile la vremea de-apoi vor fi așa de

marî, în cit viii se vor duce la mormintele morților și vor zice : «sculați voi, să înfrăm noi în locurile voastre, căci tare-i lumea urgisită și greu îi de trăit ; noi nu mai putem suferi; eșiți și suferiți și voi.» Dar morții nu vor auzi glasul necăjiților. Căpcinii vor eși din închisoarea lor, pase-rile cu clonțu de fer se vor ivi în lume, soarele va fi întunecos, luna pe cer nu va mai lumina noaptea, stelele n'or mai sclipi, și o înădușeală, o greutate, o amărăciune va fi în întreaga lume. După toate aceste pedepse, o ploae de foc va urma și pământul va arde de 9 stinjeni în jos (alții zic de 9 coți,) și se va face alb ca varul, că de multe pacate făcute de oameni, pământul s'a înegrit, la începutul facerei fiind tot alb.

Intr'un nour alb ce va străluci ca soarele, Cel-a-tot-puternic se va arăta ; îngerii vor trîmbița; morții se vor scula și judecătorul cel mare va judeca pe om după faptele sale. Cei drepți vor avea parte de raiu, iar cei răi de iad.

O suflare va îndrepta puternicul stăpînitor asupra pământului și el va răsări iarăș flori, erburi, copaci și o altă lume va începe a trăi,

Cînd săteanul își aduce aminte de vremea de-apoi, oftează și pare că vezi că gîndurile i se îndreaptă spre acel viitor îndepărtat, pentru a-l scotoci și a afla cum are să fie. De multe ori, cînd necazurile curg pe sate, cînd boalele nu se mai curmă dintre ei, cînd vremile s pe dos, fiind în loc de vară iarnă, și cînd trebuie ploae e secetă, auzi pe om zicînd cu grijă : mi se pare că se apropie vremea de-apoi, că tare-i greu de trăit în lume și tare-s pe dos mai toate !

Blajinii ¹⁾

sînt un soi de oameni, cari trăesc pe linga apa Simbetei, la margina pământului, ascunși de lumea noastră, ascunși

1) Blajin însumă supus, ascultător, bun la inimă, căruia nu-i place a se pune cău en nimine. Ce om blajin e Iou !

de minciunoasa viață ce-o ducem noi. Cum vor fi ei: nați ori mici, proști ori cumiți, diștepți ori nu, nu se știe; se spune că-s oameni supuși, ascultători, plecați întru Domnul, religioși și buni la inimă. De le-ai zice ori-ce, nu se supără. Ei postesc mult. Nu știu cînd sînt paștele, de cit numai dacă văd coji de ouă, lucru ce face pe gospodinele romînce ca la paști, cojele de ouă să le zvîrle pe ape curgătoare. Cînd ei văd cojile, știu că creștinii au avut paști și încep a le serba și ei: de sigur că în credința lor sînt buni creștini. Paștele Blajinilor cad totdeauna Lună după Dumineca Tomei. Această zi sărbătorită de Blajini ca paști, romîncele o serbează postind. Dacă se mai știe ceva despre ei, rog pe cei ce vor ceti rîndurile de mai sus să le completeze.

M. Lupescu.

Cîntec din Basarabia ¹⁾

Tot aiașta-mi era-n gînd,
 hai, hai puile !
 să-mi văd rudele băînd
 hai, hai puile ! ²⁾

1) În Basarabia, Revista noastră nu a putut pătrunde pînă acuma, și aceasta nici nu-î de mirare, de oare-ce clasa cultă de acolo e cu totul desnaționalizată, afară poate de rari excepții. În 1879 am fost în Basarabia la niște neamuri; bătrînii tot mai stiau romînește. iar cu copiii a fost cu neputință să mă înțeleg în limba lor cea dreaptă. Toată lumea vorbește rusește, simte și cugetă rusește: pentru dinșii nu există romîni și romînism. Și această deprindere o păstrează cu sfințenie, ca niște pravoslavnici credincioși, toți acei romîni basarabeni cari se stabilesc în România, ori cit de mult ar trăi pe aici.

Cîntecul ce publicăm a fost căpătat de d. Serafim Ionescu. Nu sperăm să avem în curînd urmare. — A. G.

2] Se repetă după fie-care vers.

să mă roage să le cînt ;
 să le cînt incetișor,
 să-l închine totișor,
 cite-o leacă, cite-un pkic
 pîn la degetul cel mic.
 Tot aș bea și-aș închina,
 n-are cine mă ruga ;
 m-ar ruga surorele
 departe-s sărmanele ;
 m-ar ruga cumnatele,
 dar mî-aũ umplut satele. —
 Vinișor, nu tremura,
 că te-oîu bea, nu te-oîu minca.
 Vinișor de poamă neagră,
 loarnă-n gură să s-aleagă.
 Toți cu frați și cu surori
 și cu grădină cu flori,
 numai eũ le mor
 de dor ;
 toți cu rude și cu neam,
 numai eu pe nimeni n-am.
 Sanatatea omului
 în fundul paharului.
 M-aș luli,(1) și n-am cu cine;
 m-aș luli la măicuța,
 măiculița nu mă vrea :
 —Du-te, du-te fiica mea,
 du-te, du-te la barbat
 că cu dinsa ai jurat.

Comunicat de d. Serafim Ionescu.

(1) A se luli — a petrece, a face chef. Despre un om trecut cu băutura, se zice: e beat lălea.

Judecata lui Dumnezeu

Zice că mergînd odată doi oameni pe un drum, aŭ găsit un sac cu griu, căzut dintr'un car. Unu din ei zicea că lui i se cuvine o parte mai mare, fiind-că el a văzut mai întăi sacul; iar celalt spunea că și lui i se cuvine parte dreaptă, fiind-că amîndoi aŭ ajuns în acelaș timp la sacul cu griu.

Neputîndu-se înțelege între ei, s-aŭ dus la un judecător.

După ce i-aŭ spus ce pricină îi aduce înaintea lui, judecătorul a stat ce-a stat, a gîndit el ce-a gîndit, și pe urmă a zis cătră cei doi oameni că le-a face judecată, precum face Dumnezeu judecățile pe pămînt.

Judecătorul s'a legat la ochi cu o batistă, a luat din sac un pumn de griu, și ocolînd de cîteva ori prin odaie, a nimerit pe unu din cei cu judecata, și dîndu-i acelaia pumnul de griu, i-a zis :

—Ție ți se cuvine atîta partea ta, iar celă-lalt să eie tot sacul.

—Da ce feliu de judecată-î asta? întrebă el minunat.

—Asta-î judecata lui D-zeu, răspunse judecătorul; el dă unora mult, mult că nu mai știu ce-or face cu avutul lor. Iar altora puțin, de nu-și pot stîmpăra nici foamea.

(Auzită în Falticeni)

A. Gorovei

De ce n'are peștele picioare, și aripi?

Făcuse milostivul D-zeu lumea, Rînduea acuma cu Sf. Petrea pe fie care dobitoc la ce are să fie bun și ce are să facă în lume. Vine și rîndul peștelui. Lui îi zise Cel-a-tot-puternic

—Tu vei trăi în tot feliul de ape, și te vei hrăni cu gize, carabeși, rîme și cu alte lighioi ce vei putea prinde; tu pe

uscate nu vei putea trăi şi de ţ-aş da orî cît de multe picioare, omul tot te va prinde şi te va minca.

—Doamne ! zise peştele, nu-mî da picioare ci numai şese aripî ca să pot înota, şi de mă va prinde omul, să mă arunce pe jar, să mă frigă şi să mă minince.

Dumnezeu ascultă rugăciunea peştelui şi-î dade şese aripî. Sbura el destul în sus şi în jos, alergînd, cînd numai ce cade în virşa unui pascar, apoi pascarul îl duce acasă şi face din el un borş bun, de parcă era miere, şi mîncă cu casaşii lui cogemite mămăligă. Atunci pascarul zise :

«Peşte, peşte

mămăliga prăpădeşte»

şi de-atunci şi pînă în ziua de astăzi, peştele nu mai are picioare ci aripî, şi omul îl prinde cu virşa, cu undiţa, cu volocu, cu leasa, cu crîsnicu, cu mîna, cu pînza, cu mreja, cu năvodu ş. a, şi orî îl frige, orî îl minince cu borş.

M. LUPESCU.

BALADE DIN TRANSILVANIA

GRUIA LUI NOVAC

Mindru ceriū şi sîntul soare
strălucea o serbătoare,
dar sub umbra unui fag
şedea Gruia lui Novac.

Gruia să cam cugeta
iar Novac îi cuvînta:

—„Gruio! Gruio! fătul meu,
foarte-î rău năravul tău,
cu beţivii te 'nsoteşti,
cu tilharii te sfătueşti,
numai ţara o prădezi

şi nimica nu lucrezi ;
lasă-te de toate aceaste
că aceaste-s foarte rele,
că zău şi capul ţi-l mincă
său şezi în temniţ'adîncă.»
Gruia toate le-a ascultat
şi şedea greū supărat,
iar Novac că i-a grăit :
„Doar ţii dor de priveghit
„sau dor de căsătorit ?»
Nu mi-î dor de însurat

ci mi-I dor de Țaligrad,
 că prin țeri am mai umblat
 da'n Țaligrad n'am căleat. •
 Și bătrînul îi grăia
 și'n necaz mi să jelea :
 „De-a fi bine, de-a fi rău,
 fă după cuvîntul meu,
 nu face de capul tău ;
 lasă-te de priveghime,
 să nu pui vina pe mine,
 că tu poți încăleca
 multe buți a deșerta,
 și de moarte a te'mbăta ;
 apoi turcii te vor ști,
 peste tine-or năvăli,
 la'nchisoare te-or băga
 și ca rob te vor lega
 tot cu sfoară de mătasă
 ca și mina ta de groasă ;
 vei sta anii tinereții
 singur în fundul temniții,
 colo la țarmuri mării
 unde-și bagă turcii robii. »
 Gruia la asta-a tăcut
 dar nimica n'a crezut,
 pe al său tată n'a ascultat
 ci trei cai și-a înșelat,
 un negru ca un harap,
 altul cu steaua pe cap,
 al treilea este cam sur
 și face o țară singur ;
 el pe surul să chitește
 și-l incoardă impintenește.
 « Bun noroc măi tată dulce. •
 Și tăcîndu-și sfînta cruce,
 s'opinti, cahul sbura

și'napoî nu să uita.
 Tot a mers n'a mai cinat
 mine'n prînz e'n Țaligrad.
 „Gruia meu, Novac a zis,
 imi făcuși vorba de ris ;
 lasă că mă vei dori
 cînd cu turci te-I întilni. »

*
 * *

Gruia intră'n Țaligrad
 și de-a lungul l-a luat,
 în cornul piațului
 la birtu 'mpăratului,
 unde-a fost vinul mai bun,
 birtășiță de romîn ;
 ochii săi își trăgăna
 și pe ușa el intra
 cătră Ana-așa grăia :
 « Tu Anișo crișmărișo
 adă-mi vinul cu vadra
 să-ți dau bani cu grămada. »
 Birtășița-atunci i-a dat
 vinul tot nemăsurat,
 dar nu-l bea precum să bea:
 fund odată-l întorcea ;
 bea de trei zile deplin,
 și bău trei buți de vin,
 și-o butoană de vinars
 dintr'odată că a tras,
 nici pe fund n'a mai rămas ;
 și mîncă o vacă grasă,
 dar n'a pus un ban pe masă.
 Cînd Anișta bani cerea
 să făcea nu pricepea,
palma'n pumn o prefăcea
 preste față o lovea

sîngele de-o năpădea.
Birtășița s'a miniat,
și pe el s'a supărat,
haină albă-a lăpădat
și în negru să 'mbrăca
la 'mpăratul alerga.

Cînd în casă a intrat
împăratul o a'ntrebat:

•Ce-î Aniță birtășiță —
că azi trei ani s'a 'mplinit
tu de cînd n'ai mai venit?» ?

•Inălțate împărate,
mi să face nedreptate
poate de la Dumnezeu,
c'a picat în birtul meu
un voinic ardelenesc
cu clăbeț săcelenesc,
în vestminte rominești,
cu trei caî moldovenești,
bea de trei zile deplin,
și bău trei buți de vin
și-o butoană de vinars
dintrodată mi-o a tras
nici pe fund n'a mai rămas,
și mîncă o vacă grasă
și n'a pus un ban pe masă;
cînd de bani î-am pomenit
preste față m'a lovit.

Împăratul să mira,
par' de frică tremura,
și-apoi îl puse 'ntrebare :

•D'apoi ce făptură are ?
Nu-î nici nalt, și nici nu-î gros
cum e omul mai frumos,
dar e voinic și osos
cum te prinde, cum picî jos;

e cam negru roșcuban,
eugetî că-î un căpitan,
și se uită pe sub gene
lumea de el cum să teme;
de trei palmi e lat la frunte,
și nu prea vorbește multe;
pe din sus de gurișoară
are mîndră mustăcioară,
și din șele în călcie
tot în călțunî de anglie »

•Tu Aniță birtășiță
eu de aici nu te-oiu lăsa
pînă tu nu-mî vei jura
că nu-î spune că's acasă,
că minia mașe varsă,
că acela-î mare drac
el e Gruia lui Novac ;
corbiî de l-ar fi mîncat,
că nimica n'a lucrat,
numai țara a prădat;
du-te acasă și-î dă vin,
pune-î vasul cum stă plin,
dă-î tu tot ce va poști
și de bani nu-î pomeni,
că eu toate le-oiu plăti ;
și de îl poști imbăta
turciî să-l poată lega,
frumos dar vei căpăta.»

Birtășița cînd eșă
drept spre casă se ducea
și în birt cînd se baga
Gruia 'ndată o'ntreba :

„Unde-ai fost miță hătrînă?“
•In vecinî, după lumină.»

»Caut că ești de legea mea
doar nu știi ce-o fi a ta ?
Șezi acasă, nu umbla,
și adă-mi vin, nu te 'mbia»
Ana vin îi aducea,
voie bună îi făcea.
Dar el bea vin pipărat,
și curînd pică de beat,
și pe jos s'a tăvălit
și ca mort a adormit.
Turcii cînd auzit
că Gruia a adormit,
ca și turma să strîngea
cît p'afară nu 'ncăpea,
dar cei ce 'n luntru intrau,
staū și numai să uitaū
că ei, zeu, nu cuteza
de Gruia-a s'apuca ;
cînd veni un turc bătrîn
cu bărbia de păgîn,
cătră toji el să 'ntoarcea
și'n minie le zicea :
»Turcilor, nebunilor,
sărăcia-i vorbă multă,
haîna lungă-i minte scurtă,
da ce stați de cugetați
da ce stați de nu-l legați ?
nu-i deștept, dar nu-i nici
beat,
cum e mai bun de legat.»
Turcii atunci s'apucară
și pe Gruia mi-l legară
cu o fune de mătăsă
impletită 'n trei și'n șeasă
ca și mina'n cot de groasă,
și c'o fune de fuior

ca fluierul la picior.
Cînd cu funile-l lega
Gruia mi să deștepta,
să întindea și mai căsca,
funile să despica ;
numai ceea de mătăsă
toată 'ntreagă mai rămasă,
căci așa l-a hlăstamat
tatăl său cel supărat
că ce nu l-a ascultat.
»Turcilor, boerilor,
desleagați-mă un pic
căci mai am un lucru mic,
să bag mina 'n buzunar
să scot pană, călimăr
și să scriu la tata carte
ca să știe din departe
că Gruia e 'nchisoare
și azi mîni poate că moare.»
Dară turcii să făceau
cum că ei nu-l pricepeau,
dar ei zeu nu cutezau ;
că de Gruia va scăpa,
nu-l mai pot ei căpăta.
Și pe Gruia că l-au dus
ca pe pașa tot pe sus
colo la țarmurii mării
unde-și bagă turcii robii,
unde-i țapa implintată
și temnița ridicată.
Apoi mi-l deslegaū
in feară mi-l băgaū
tot in fere
pîn in șele,
tot in bente
pîn in spete,

tot în lanţ
pân în grumaz.

*
*
*

Şapte ani aŭ şi trecut
de el Novac n-a ştiut.
• Hei, hei, tu singe de păgin,
strigă Novac cel bătrîn,
mi-ai lăat al meu ficiorel
nu pot să vorbesc cu el. »
Apoi el a fost avut
un corb mîndru şi plăcut:
Gruia de cînd fu mai mic
corbul cam vorbia un pic:
« Pasăre, pasăre neagră,
du-te sboară lumea 'ntreagă
să-mi spuî veste de ficior
că de dorul lui mai mor;
de-ai făcut tu cuiva bine,
fă tu astăzi şi cu mine;
şapte ani s-au împlinit
eu de el n'am auzit;
nu ştiu e 'n teapă 'nplîntat
sau în temnişă băgat;
nu ştiu apoi e 'necat
sau e pe prund aruncat. »
Novac corbul ş-a lăsat,
corbu 'n aer a sburat,
din aripî tot filfînd
din gură foc risipînd,
în şapte ţări a zburat,
şi de Gruia n'a dat:
cînd ajunsă-a opta ţară
de-ostenit era să peară:
să punea să odihnească
cînd şi cînd să croncănească;

cînd zbură el cam pe sus
de Gruia nimeni i-a spus;
cînd zbură el cam pe jos
despre Gruia veste a scos,
că pe-o casă croncănea
şi Gruia-l auzea
şi din temnişă-i grăia:

« Dar ce dor mi te-a luat
tu la mine de-ai zburat?
doară ochii vrei să-mi mînci,
doară faşa să mi-o strici. »
Corbul atuncea i-a spus:
Gruie- aicia nu m'am pus
neci ca ochii să î-i mînc
nici ca faşa să î-o stric
ci m'a mînat tatăl tău
ca să caut pe Gruia său,
şapte ani s-au împlinit
el de tin'n'a auzit.

— « Corbule, tu fătul meu,
să-ţi ajute Dumnezeu,
de-ai făcut tu cuiva bine
fă acuma şi cu mine,
că de-aici de voiŭ scăpa
cu singe te-oîŭ adăpa
cu carne te-oîŭ sătura,
zboară tu 'n cancelărie
adă-mi frunză de hirtie. »
Corbul atuncea zbură
şi hirtie îi căuta,
în temnişă i-o băga.

Gruia prinse ca să serie
căci mai simte bucurie,
maiia pana din mănunchiŭ
şi hărtia pe genunchi,
scrise 'n mijloc tot năcazurî

şi minia pe delaturi ;
 apoi cele cornurele
 le-a umplut cu lăcrămele.
 — Corbule, tu fătul meu,
 să ajungi pe-apus de soare
 şi să-î spuî că Gruia moare,
 căci poimîne 'n prînzul mare
 mă vor scoate la perzare. »
 Corbul atuncea zbură
 şi din aripî filfua,
 din gură foc arunca
 şi acasă să'ntorcea.

*
 *
 *

La Novac lumini ardea,
 togmai cina ş-o puneă ;
 dar şi corbul a ajuns,
 pe fereasta lui s-a pus
 că scrisoare a adus
 şi că Gruia-î de perzare
 pîn poimîni în prînzul mare.
 Dar Novac să năcăjea
 ca şi un prunc mic plingea,
 şi să lăsa de-a cina
 şi să gătea de-a pleca,
 şi afară el eşa
 şi în grajdul lui intra,
 scoasă un cal minunat
 în mătasă îmbrăcat,
 şi cu ciucuri de argint
 cum n'a mai fost pe pămînt,
 şi să'ntinge cu o spada
 de cincî degete de lată,
 şi cu una de şinor
 ce străbate şi prin fer;
 una-î trebe pentru el
 alta pentru ficiorel.

Şi apoi Novac mergea,
 vîntul întrecea,
 paseri alunga,
 par' să prăpădea
 nu să mai vedea,
 Cînd văzu o mănăstire
 îi căzu lui ceva 'n fire,
 şi'n lăuntru să băga
 pe călugări îi scula,
 dar ei să inspăimăntau
 şi să între nu-l lăsaū:
 — • Alelei tu moş Novace,
 dar ce mai vrei tu a face,
 vrei tu să ne prăpădeşti
 mănăstiri să jăfueşti ?
 — • Nu vraū să vă prăpadesc
 mînăstiri să jefuesc,
 ci-mî daţi port călugăresc;
 încă azi la Ţaligrad
 am o treabă la 'mpărat,
 şi nu vreu să mă cunoască
 ca să Ţin cu lumea proastă. »
 Călugării descuiară
 pe Novac întimpinară,
 în vestminte îl îmbrăcară
 în portul călugăresc,
 aruncînd cel romînesc.
 Dar şerpariul ş-a luat
 că e cu galbină îndesat,
 şi cu armele gătat,
 în minut s'a depărtat :
 • Rămîneţi cu Dumnezeu
 căci eu caut ficiorul meu ! »
 Cînd e în țara turcească
 vede o năpaste drăcească
 un croncan urît turcesc

general împărătesc ;
 lui Novac în cale-o stat
 cu un paloş lung şi lat
 şi atuncea i-a strigat :
 — «Măi să şti că am jurat
 că pe cini oiū întâlni
 în minut l-oiū prăpădi,
 să te văd, măi gagă neagră,
 de-ai aflat în lumea 'ntreaga
 cine şti bătaie 'ncepe
 şi la fer ca să pricepe ! »
 — «Turcule, mă lasă 'n pace
 şi nimica nu-mi mai face,
 că-s prost, nu mă ştiu bate,
 şi am cale, zeu, departe ;
 eu ştiu numai a cînta,
 cătră ceriu a mă ruga. »
 Turcul meu care rîdea,
 paloşul îl întindea,
 iar Novac că mi-l primea
 şi minios așa grăia :
 — «Alelei, tu turc cînesc,
 şti că sînt fiu romînesc,
 şi eşti pe mîna lui Novac,
 şi Novac e mare drac,
 nu-i călugăr de-âl sîntit,
 ci e omul cel pătit :
 trece mintea turcului,
 tae-i coaja capului. »
 Şi cu paloşul a dat
 capul de i-a retezat
 pe urmă'n drum l-a lăsat.

*
 * *

Novac merse 'n a sa cale,
 şi ajungînd în prînzul mare

în cetatea Țaligrad,
 de Divan a întrebat,
 şi-auzi că sfat să țin
 pe Gruia să-l peardă mine.
 Apoi divanul a căutat
 şi 'n launtru a intrat ;
 şapte turci mari a aflat
 preste Gruia ținînd sfat.
 « Bună ziua, măi boeri
 auzii o veste eri,
 că aveți rob de perit ;
 vreū să moară spovedit. »
 Dar ce vrei tu, gugă neagră,
 doar vieața nu-ți e dragă ;
 mergi şi-ți caută de treabă ».
 — « Trebe a şti, turcilor,
 ce-i dat călugărilor,
 că să umble tot prin țeară
 să nu lasă ca să peară
 vr'un creştin nespovedit,
 poate-i vrednic de eşit. »
 — « Ci că-i vrednic de perit
 căci e viță de Novac,
 şi fu'n țeară mare drac ;
 în vieață-i n'a lucrat
 numai țeara a prădat ».
 — « De l-ați scoate, bine-ați
 face
 căci l-aș învăța eu carte,
 şi de-a fi cam tinerel
 vă dau galbeni mulți pe el
 c'o să-l fac diaconel ;
 vă rog ca pe Dumnezeu »
 — « Nu, că-i hoț ca tatăl seū »
 — « Galbeni mulți voii dărui. »
 » Ba nu-i vrednic de a-l iubi ! »

Și Novac să tulbura ;
 de la Divan el pleca,
 și de loc încăleca,
 la temniță alerga.
 Novac, cînd s'a depărtat,
 un turc mititel la stat
 dar a dracului la sfat,
 cătră toți a cuvîntat :
 —Turcilor, nebunilor,
 nu pricepeți chiar nimic
 nu-î călugăr, ci-î voinic,
 hainele-s călugărești
 dar vorbele novăcești.
 Turci atuncea să luau
 după Novac alergau ;
 Novac să știu afla,
 mîna'n șerpar o băga,
 galbeni mulți le arunca ;
 turcii 'ncep acum a strînge
 și să lăsau de a-l ajunge.
 Cînd Novac temnița-a aflat,
 calul lui a rîncezat
 temnița cît s'o crăpat,
 și cu spada sa a dat
 ușa 'n doauă s'a crăpat,
 pe Gruia afar l-a scos

și-î țipa fearele jos ;
 altă spadă lui i-a dat
 și așa i-a cuvîntat :
 — Cruio, Gruio fatul meu,
 uită-te la tatăl tău,
 și taie la turculeți.
 că nu-s vrednici nici un preț.
 Tu la margini ține-te
 și la mijloc lasă-te,
 căci de cînd ești în robie
 ai perdut și din tărie ;
 dă și taie ca și mine
 nu cruța tu chiar pe nime. •
 Cruia stă într'un picior
 taie 'n turci ca la bujor ;
 pin sta bin'pe amîndoauă
 a tăiat o sută 'n doauă ;
 cînd să răzima 'n călcie,
turcii zac preste o mie.
 Novac mergea rotogol
 calcă turcii tot ocol,
 și pe urmă-a apucat
 a zdrobi prin Țaligrad,
 și pe Gruia a scapat
 și'ntr'un ceas și jumătate
 nu avea pe cin'mai bate.)

Avrig.

Ioan Cîndea.

Nădrăvanul Pîntea

Pîntea de băețel s-a trezit la oi, dar baciul și ciobanii se purtau rău cu dînsu și tot îl bătea. După ce s-a rădicat mai mărișor, l-a pus ceilanți ca din strungar să păzească sterpele. Ce-i veni în gînd într'o zi, luă o pușcă de-a celorlanți și se făcu fugit pe munți. Cum mergea prin pustietate, se întîlnește cu *necuratu*; cînd întinde pușca să dea, el îi zice: „stăi nu da, căți voi fi de folos; *cere de la mine ce-t vrea și sînt gata să-ți dau.*” Pîntea ceru putere, doar va putea bate și el pe ciobanii ce-i erau stapîni, ceia ce i-a dat, mai adăogîndu-i ca să nu moară de pușcă de cît atunci cînd îl va lovi subsuoară. După ce-și căpătă putere, se întoarsă la stîna și trase cite o bătae ciobanilor, apoi le luă un cîrd cu oi și apucînd în țara ungurească, acolo vinde oile și-și cumpără arme, de cînd incepu a stringe lingă dînsu mai mulți voinici. El a haiducit munții *Șerba* și *Călimani*; banda lui umbla pe Călimani, iar el își avea locuință în o hrubă în coasta plaiului Șerba, în care cu anevoc intra prin o stîncă. Se înțelegea cu ai săi prin cîntatul din fluer; cînd era bine, cînta de joc, iar cînd se vestea de poteră, cînta doina. Fluerul lui Pîntea era facut din doage și așa de tare răsuna, în cît el cînta din coasta Șerbeii, după care cîntec fetele și flăcăii jucau pe plaiul Șarului. Adese ori trecea în țara ungurească de făcea prădăciuni, dar nici îl puteau ucide, pînă cînd veni timpul că pe lingă alte taine ce le ținea ascunse în inima lui, spuse ibovnicei lui ce-o avea mai credincioasă, că puterea lui stă sub suoară. Nu trecu mult cînd muerea ne mai putînd ținea jurămîntul, îl spuse la împărăție. Pîntea, după cum mai de multe ori hoțea singur, se duse și de astă dată la cetatea Viena. Cum au simțit cei din lăuntru, spăriați incue porțile cetății. El s-a suit sus pe porți, unde a înfipt toporașu și începe a cin-

ta din fluer, numai se trezeşte cu un glonte subsuoară, de unde cade mort.

S. Mihăilescu

NB. Muntele *Şerba* se înlanţueşte cu *Petrele-roşi*, *Petrosu* din Transilvania şi *Călimani*, formind unghiul de sus al Moldovei. Din acest creştet curg isvoară ce formează apa *Neagra*, care desparte Călimanii de *Şerba*. Culmea *Şerbei* servă de hotar cu Bucovina; sub acest munte se află o vale care şi astăzi poartă numele de „*Valea Pintei*.” Locuitorii din aceste părţi cu osebire din *Neagra Şarului* şi *Şarul-Dornei* cîntă din fluer cîntecele numite: *Doina lui Pîntea* şi *Rusasca lui Pîntea*. Plaiul *Şarului* este un munte în comuna *Şaru-Dornei*, ce se megieşeşte cu comuna *Neagra-Şarului*, ce se întinde sub coastele *Şerbei*. Adaogă povestitorii: „Dacă n'ar fi murit, mult bine am fi avut de la el.”

O SAMĂ DE CUVINTE DIN MUNȚII SUCEVEI

(Urmare)

Inga—iaca.

inii—bucățele de ghiță zdrobită prin ciocnirea sloilor cînd e ger mare.

Jașcău—o pungă mare, făcută din beșică de bou.

jeandră—o mîncare aleă-tuită din mămăligă tăetă felii, prăjite pe foc, puse într'o strachină în care se toarnă apă rece și sare, și după ce se mestecă bine cu dosul lingurei, o mîncă

săteni saraci în zilele de *popă* (post).

jirebghie și

jirghiută—o numărătoare ce fac femeile călepelor de tort.

jneamăt—o grămădire de de lemne, gunoae, mîl, etc. aduse de apă.

jneapln—un feliu de brad mic (eniperul).

Lăicez—încrîțitură la minecele cămeșei cu cusu-

tura de lână peste creți.

lehamite—că mai trăești: păcat că mai încurci lumea.

lotru—mîndru.

lumină—lumină.

Mal—humă, un feliu de pămînt vînat ori albicios ca varul, luciū la pipăit, cu care săteniī sărmaniī sporesc casele.

maganu—om *de maganu lui*: om fără stăpîn sau de capul lui.

mazac—necurățenie, om murdar.

mazanae—o umflătură lemnoasă pe brad din care se fac *scafe*.

mărgelare și

mărgică—crestătura ce se face butucilor cînd se string în plute. Operația se cheamă *mărgelare* și crestătura *mărgică*.

mere—merge.

mereiū—rotund.

midhal—un pește în culoarea șerpelui, vînat vristat, care trăește în apele de munte; aduce la trup cu linul de la șes și-i place să trăiască pe unde e apă lină și albia năsipoașă.

mintinaș—îndată.

modru—chip, feliū.

munce—munte.

Naclad—un butuc pus în partea de la vale a focului și care-l ține să nu se prăvale, dacă focul e făcut pe o coastă de deal.

nahlap—val de apă.

napci—cartofe.

nimat—gard făcut din tirși.

nimnic—nimic.

nojiță—bortele de la opinci, în cari se viră ațele.

Oblicit—aflat, iscodit.

obrejă—un loc așezat pe un deal.

ojog—un băl mare, cu care se răscolește focul ca să ardă.

opcinci—opinci.

Papă—scrob; un fel de mîncare făcută din unt sau din untură de porc și ouă.

pciatră—piatră.

Pcicior—picior.

pcită—pită, pine.

piceuce—cartofe.

pipă—lulea.

plev—vasul de tinichea cu care se bea apă.

poci—pot (pers I sing).

poci—haragi de cari se prind fasolele sau mazerea.

pocit—hărăgit.

podiree—dealuri.

pogaciū—turtă de mămăligă presărată cu sare și

coaptă bine în foc.

polog—brazde de ȋarbă cosită.

popă—zi de post; azi e *popă*: e zis de post.

porșor—căpiță de ȋarbă.

pomn—pom.

punce—punte.

prelucă—poiană de pădure.

Răbuș—un băț pe care se ȋnsamnă cȋt e ȋnălțimea laptelui dat de oi la o mulsoare.

răcăduește (se)—se răstește.

rllă—coastă, parte.

rinsă—Ariniș, mestecenii și alunul fac un feliu de mugur lung în forma unei omizi; acest mugur se cheamă *rinsă*; rinsa se dă la găini amestecată cu țărișă, căci se crede că ele ouă mai ȋngrab și mai multe.

Sămăciș—lapte acru de vacă.

scafă—strachină de lemn

selniță—un lemn zubfire, rătezat la capete.

senune—trunchiul de brad scobit, pe care să dă viteilor sare pisată.

slmbră—tovărășie la arat.

smidă—locul unde a rămas tăetură de pădure.

spatariu—un gard cu ostrețe în fața strungei la stână, pe unde trec oile la muls.

sor—saș; *sor se, sor se*: saș așa, saș așa.

spăcumă—o ață răsucită în două.

spcinu—pinu (un fel de brad).

stroii—rind; ne-a pus la stroii: la rind.

struț—bucet, mănunchiu de flori.

supre—spre.

Șar—arsenic; de aici numele satelor *Șaru-Dornei* și *Neagra-Șarului*. E ridicul a se scrie, precum am văzut adese ori: *Șara-Dornet*, precum zic străinii cari nu pot rosti cuvintele limbei rominești.

șculer—ȋnvățător.

șipot—șuhoiu; curgerea repede a unei ape.

știuldică (se) se cufundă.

șuhărie—gutunar.

Tar—jumătate merță păpușoi, cȋt duce un cal pe tarniță.

tarniță—șaua de lemn.

tăușeriu—un băț cu care se mestecă jintița în ceaun.

terfiu—berbec de la trei ani în jos.

tilipin—un copăcel mic care înflorește întâi primăvara.

tinovă—loc mlăștinos.

tîrș—tufe spinoase.

tisă—o măsură lungă de 9 decimetri.

tohoarcă—cojoc mare miștos ce poartă *clobani* iarna.

tomnaș—tocmaș.

tomnește—tocmește, dregge un lucru stricat.

torocală—amestecătură.

tretin—cal de trei ani

tretină—iapă de trei ani.

trîmbighiță—un instrument lung ca de 2-3 metri în care se cântă cînd îi duc la groapă, după oamenii cari în viața lor, fie de ori ce vristă ar fi, n'aũ fost însurați.

tufă—alun

tujleni—strujeni, blujeni, trunchiul păpușoiului.

turlași—sloi de ghiață aduși de Bistrița de pe pi-

răe și de pe malurile sale, și cari une ori formează maluri de 2 metri, și sint așa de mari, că pot încăpea pe un singur sloi cîte 5 sau 6 oameni. Fac mari stricăciuni.

țipa (a)—a arunca.

țiră—puțin „Se face țiră,” zic de multe ori munteni cînd caută ceva și nu găsească.

țîțîi—lapte acru subțire.

Vale—apă curgătoare, Bistrița, Neagra etc.

verin—venin.

voși (a)—a grămădi, a aduna mult la un loc.

zaru—încuetoarea la ușă (un par sau alt-ceva).

zăbrelnic—prosop cusut cu flori de lînă.

zicalaș—scripcar.

zicală—cîntec din vre un instrument (cimpoi, fluer, scripcă).

zîmzît—zimbet.

Cîteva expresiuni particulare.

In butu lui—în ciuda lui.

țipă pîiatra pîsti vali—aruncă pîiatra peste riu.

lî-o mîncatu-li—le-a mîncat.

să-i fie trecută viața în izlaș—să-și piardă vremea în zădar.

să fie de temeră, da nu în bagtocură—să fie lucru solid. numai ce iacătă—numai ce iată.

măi țică— măi băetică.

puîu di bati—puîu de batae, batae zdravănă.

s-o dusu-să—s'a dus.

timplîndu-mă-să acolo—intimplîndu-mă acolo.

A. Gorovei

Legenda Cucului

Pe cînd sfîntul Petrea era și el gospodar pe pămînt, avea ca argați doi flăcăuanî; pe unul îl chema *Lazăr*, iar pe celalt *Cucu*. Odată îi trimesă sf. Petrea să are într'un loc depărtat, însă nu le-a dat mincare de ajuns. După ce aû mintuit mincarea ce le dedesă, și văzînd că nu le mai aduce, de foame aû tăiat boii și i-aû mincat. Venînd sf. Petrea și văzînd beleaua gata, i-a luat la batae; pe Lazăr l-a scăpat, iar pe Cucu l-a ferecat pînă l-a ucis în batae.— Lazăr, de frică să nu-l găsească sf. Petrea, s-a prefăcut în pasere, asemenea și sufletul lui Cucu e tot pasere. Decî Lazăr căutînd pe fratele său prin lume, îl strigă necontenit: *Cucu, Cucu, Cucu!* Tot ast fel să zice că strigă și Cucu pe Lazăr din ceriû.

Perieni (Tutova).

G. Popescu

B O C E T

II.

Frunză verde de dudu
 dragu meu, drăguţu meu,
 da uită-te pe tereastră
 că-ţi vine carte domnească¹⁾
 de la noi să te pornească.
 De te-ar duce călăreşte,
 aş mai trage vr'o nădejde ;
 da te duc în car cu boi
 să nu te mai întorcî înapoi.²⁾
 Cînd aş şti c'ai mai veni
 drumul ți l-aş şindili³⁾
 cu şindilă de matasă,
 să mai vii la noi pe-a casă.
 Crească iarba cît casa
 şi otava cît prispa,
 eu pe-aici n'oi mai umbla.
 Plînji tu casă,
 şi tu masă,
 plînjeţi trus-patru păreţi
 că de maicuţa remîneţi.
 Veniţi fraţi, veniţi surori
 şi mă'mpodobiţi cu florî ;
 veniţi fraţi, veniţi mătuşi
 şi mă'mpodobiţi cu rujî.⁴⁾
 Mîndră casă ai avut ;
 aceea nu Ț-o plăcut.
 Alta nouă Ț-ai făcut

făr' de uşi făr' de fereşti;
 nu-î nici uşă de eşit,
 nici fereastră de privit,
 numai loc de putrezit.
 Aleargă la clopotari,
 să tragă clopotu tare
 să facă răsunset mare,
 să meargă la D-zeu
 să ştie că-mî pare rău.
 Bată-te pustia moarte,
 da aici ce-ai căutat ?
 că nimeni nu te-o chemat.
 Da aici la ce-ai venit,
 că nimeni nu te-o poftit ?
 Ş'ai venit pe drum prin iarbă
 ş'ai luat ce-o fost de treabă,
 ş'ai venit pe drum pe jos
 ş'ai luat ce-o fost frumos ;
 ş'ai venit pînă la prag
 ş'ai luat ce mî-o fost drag,
 ş'ai venit pînă la masă
 şi nî-ai luat cinstea din casă.
 De-ar fi moartea schimbă-
 toare
 eū cu dragoste-aş schimba,
 n-aş da pe altu pe nime
 numai singurel pe mine
 să nu ştiu de scîrbă 'n lume.

Cules din satul Crucea (Suceava)

V. Filipovicî

1) Prin carte domnească se înţelege buletinul de înmormîntare.

2) La munte, din cauza depărtării mari şi a greutateilor drumului, de multe ori mortul e dus în car ori pe nişte druci.

3) şindili sau drăviţi.

4) Rujul e o floare roşie frumoasă, fără miros.

Zicători și porecle

Celui care tot cere de multe ori se zice : tare-î țigănos ;
 îi țigan din cale-afară.

Celui priceput : îi om ascuțit.

Celui vorbareț : moară stricată, moară hodorogită, hodorogitul.

Ca să arăte că unu-î dușman : cînd ar putea, m'ar bea într'o lingură de apă.

Unui cu mintea nestatornică : spulberatic.

† Care-î venit din alte părți și așezat între băștinași : venetic.

Care spune secretele : lung de limbă, limbău.

Care a pățit vre-o daravelă : a feștelit bățu. După aprecierea faptei, se spune : că a feștelit bățu de-un capăt, de amîndouă capetele, sau de tot

Celui obraznic : îi gros de obraz ; îi cum îi porcu.

Celui lingușitor : curvă cu două fețe.

Celui care nu mai trăește 'n belșug ca'nainte : i-a chicat din coș.

Celui care nu știe a prețui lucrurile : eften la făină și scump la țărițe.

Celui care nu se mulțumește cu binele ce-l are : caută pîne mai bună de cît de griu ; caută pe mama griului.

Cărui nu se mai satură de mîncare : sac fără fund.

Celui leneș : impuțit, dugliș, ghiduș.

Celui slab și fără sînge 'n obraz : parcă-î fiert în oală, îi cum îi ceara, ce opărit ! parcă minîncă numai ciuperci fripte.

Celui robust : ghidalan, tontalet, urs.

Celui frumos : bujor, bujorel, luceafăr.

Unu care horăește cînd doarme : coasă la oboroace.

Pentru cari trăesc rău : trăesc ca cîni ; se stupesc ca mițele.

[Va urma]

BIBLIOGRAFIE

Simion C. Mîndrescu : **Doina**, conferință ținută la Ateneul din Birlad ; o broșură în 32 de 59 pagini. Birlad tipografia Cațafany, 1893.— 50 bani.

M. Schwarzfeld : **Anuar pentru israeliți** pe anul 1892-93 ; anul al XV-lea.— București, 1893. volum în 16 de 192 pagini; 3 lei. Intre altele cuprinde, relative la folklor : *literatura populară evree spaniolă*, studiu de *D-r M. Gaster* și *Basmul cu papucul, la evrei, la romîni și la alte popoare*, studiu folkloristic de *M. Schwarzfeld*.

Dr. Raimund Friedrich Kaindl, **Kleine Studien**; No. 5, 1893. Czernovoitz, 1893.— 46 p. în 16. Intre cele cinci studii publicate în această broșură, este și un folkloristic : *Zauber Glaube bei den Ruthenen* (crența în farmece la Ruteni).

Sofia Nădejde : **Nuvelé**. (Iași, colecția Șaraga a 1 leu volumul). 1893.— Recomandăm cetitorilor noștri nuvelele D-nei Nădejde. Vor găsi frumoase pagine în cari se zugrăvesc cu culori vii mizeriile societății noastre.

Ș T I R I

La congresul folkloriștilor din Chicago, *Șezătoarea* figurează pe lângă celelalte reviste folkloristice din toată lumea. D. A. Gorovei a trimis un memoriu asupra «nunții la romîni», care se va citi la ședințele congresului de D-na Helen M. Bassett.

În ședința de la 31 Maiu, Comitetul central al Societății de tradiții populare din Paris, a ales pe d. A. Gorovei, membru titular.

APRECIERI ASUPRA „ŞEZĂTORII“

Creînd un centru pentru producţiunile folklorice, se va pune capăt infinitei lor împrăştieri prin ziare şi reviste inaccesibile şi cu totul necunoscute. D. Gorovei ar aduce un adevărat serviciu folklorului român, deschizînd în Şezătoare o rubrică specială pentru înregistrarea bibliografică a numeroaselor contribuţiuni de literatură populară risipite în diferite publicaţiuni periodice anterioare. S-ar obţine astfel un material considerabil, în mare parte şi pene-drept căzut în uitare. Tot de odată atragem atenţiunea editorului asupra importanţei legendelor casmogonice sau a explicaţiunilor populare despre fenomenele naturei (constelaţiuni, eclipse, cutremure etc.), în privinţa cărora ne aflăm într'o ignoranţă aproape complectă.

Lazăr Şăineanu, Istoria filologiei romîne, pag. 335. (Bucureşti, 1892. Socec).

In Bucow. Rundschau, No. 1219 (1892):

Der Gedanke, eine Zeitschrift zu begründen, welche vorzüglich rumänische Volksüberlieferung und Volksdichtung sammeln soll, muss als ein überaus glücklicher bezeichnet werden. Auch der Sitz der Redaction ist gut gewählt, weil man hoffen darf, dass in der Zeitschrift die Volksforscher der Moldau und der Bukowina einander die Hand reichen werden, was für die Vollständigkeit der Stoffsammlungen unentbehrlich ist. Das bisher veröffentlichte Material ist sehr reichhaltig und zum Theil trefflich.

Möge die Zeitschrift ausgiebig unterstützt werden, damit sie allezeit ihre schöne Aufgabe erfüllen könne. Wir hoffen auch in Zukunft unseren Lesern über die lobenswerten Ergebnisse derselben Bericht erstatten zu können.

Dr. R. F. Kaindl, d. z. Wien, Universität,
Institut f. österr. geschichte.